

# ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὀγδοός

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἑ. Ἑλλάδι φρ. 10, ἐντῆ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ  
1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἰναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

14 Ὀκτωβρίου 1879

Σφραγὶς τοῦ  
**ΔΑΣΜΟΤΕΛΩΝΕΙΟΥ ΣΚΟΠΕΛΟΥ**

ἐπὶ ἐπαναστάσεως.



[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

## Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδώ, βραβευθεῖσα παρὰ  
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας].

Συνήχεια: ἰδί σελ. 626.

ΣΤ΄

Ὡς εἶχε προαναγγεῖλει ὁ Μαυρίκιος, ἦτο ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ εἰς μακρὸν τῷ ὄντι ταξείδιον, καθότι οὐδεὶς τῶν ἐπιχειρησάντων αὐτὸ ἐπανήλθε ποτέ, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μᾶλλον θαρρᾶλεώτεροι ὠχρίωσι καὶ τρέμουσι κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως. Διαθέσας τὰ πάντα, κατέλιπε διὰ παντός τὸν κόσμον τοῦτον ὅπως εἰσέλθῃ εἰς κόσμον βελτίονα, ὡς βεβαιούται καὶ ὡς δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ἐκ τῆς ἀγαθότητος τοῦ θεοῦ εἰκάζοντες. Εἶναι ἱστορία γνωστὴ καὶ κοινὴ, τόσοί δὲ ἀφηγήθησαν αὐτὴν εὐγλωττότεροι ἡμῶν, ὥστε ἄρκει νὰ σκιαγραφῶμεν τὰ κυριώτερα αὐτῆς.

Ἴδετε τὸν νεανίαν ἐκεῖνον· εἶναι εἰκοσαετής. Εἰσέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, ἣν μόλις μέχρι τοῦδε εἶδε διὰ τῶν θελητικῶν ὀνειρων τῆς ἐφημίας, ἐν ἧ ἔζησεν. Τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν διήλθεν ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ, εἰς τὸ βᾶθος τῶν κοιλάδων. Ἡ φύσις ἐκῆλυσεν αὐτὸν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς, ὃ δὲ θεὸς ἔθεσε περὶ αὐτὸν εὐγενῆ μόνον καὶ εὐσεβῆ παραδείγματα. Ἴδου προχωρεῖ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς χαριέσεως συνοδίας τῆς συμπαρομαρτούσης συνήθως τῇ νεότητι. Ἡ χάρις ἀπαστράπτει ἐπὶ τοῦ μετώπου του, αἱ ἀπατηλαὶ ἐλπίδες θέλγουσι τὴν καρδίαν του. Ἐν τῷ ὀφθαλμῷ του διαλάμπει τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς του, ὡς ἄνθος γεννηθὲν ἐντὸς κρυσταλλί-

νων ὑδάτων. Πιστεῖται ἀφελῶς καὶ ἄνευ τινὸς δυσκολίας εἰς πάντα τὰ εὐγενῆ πάθη, εἰς τὴν ἀγάπην τὴν οὐδ' ἐν τῷ τάφῳ τελευτῶσαν, εἰς τοὺς ὄρκους τοὺς ἀνταλλάσσομένους ὑπὸ τὸ γαληνιαῖον φῶς τῆς νυκτός. Μίαν ἔχει φιλοδοξίαν, τὸν ἔρωτα. Ἐνῶ δὲ τις θαυμάζει ποία εὐώδης πνοὴ θ' ἀποκαλύψῃ ἐντελῶς τοὺς πολυτίμους ἐκεῖνους θησαυρούς, ποία, δὲ Βεατρίκης ἢ ἀγνὴ χεὶρ θὰ δρέψῃ τὴν παρθενίαν ἐκείνην, αὕτη γίνεταί θῦμα φαύλης τινὸς καὶ διεφθαρμένης καρδίας. Αἱ Βεατρίκαι οὐδέποτε ἔρχονται ἐγκαίρως, ὅταν δὲ ὁ ἀγγελος παρουσιασθῇ ἐπὶ τέλους, δὲν ἔχει πλέον ἄλλο τι ἢ νὰ σταχυολογήσῃ ἐκεῖ, ἐνθα ὁ Σατανᾶς ἐθέριος.

Τοιαύτην πείραν ἔλαβε τὸ πρῶτον ὁ Μαυρίκιος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ βίου. Γυναῖκες τινὲς —εἶναι δὲ σπάνιαι— ἔλαβον παρὰ τοῦ πλάστου τὸ δῶρον τοῦ νὰ ἐξευγενίζωσι καὶ νὰ γονιμοποιῶσι πᾶν τὸ προσεγγίζον αὐταῖς· καὶ αὕτη δὲ ἡ λύπη ἢ ἐξ αὐτῶν προσερχομένη εἶναι ἀγία. Ἄλλαι ἀπεναντίας, πολυαριθμότεραι, ἔχουσι τὴν ὀλεθρίαν ιδιότητα τῶν ὑδάτων ἐκείνων, τῶν ἀπολιθούντων ἐντὸς μικροῦ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐμβαπτόμενα ἀντικείμενα. Ἄθλιος καὶ τρισάθλιος ὁ νέος ὁ μετ' ἐμπιστοσύνης παραδοθείς εἰς τὸ γόητρον, ὅπερ πολλάκις ἀποπνέουσι τὰ ἀπατηλὰ ἐκεῖνα πλάσματα! Ὁ Μαυρίκιος ἀπώλεσεν οὕτω τὰ κάλλιστα αὐτοῦ προτερήματα, ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἴδιον τῶν ἀσθενῶν καὶ δρημητικῶν ψυχῶν νὰ κλίνωσι πάντοτε πρὸς τὰ ἄκρα, ἐξῆλθε τοῦ βροβόρου ἐκεῖνου, ὑβρίζων τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην. Ἰπάρχουσιν εὐγενεῖς ψυχαί, αἵτινες ἀναζωπυροῦνται καὶ ἀγνίζονται ἐν τῷ αἵματι τῶν ἰδίων τραυμάτων, ἄλλαι ὅμως ἐρεθίζονται καὶ διαφθείρονται ἐντελῶς. Ὁ Μαυρίκιος ἠσπάσθη τὴν λοιδορον ἐκείνην φιλοσοφίαν, τὴν σκώπτουσαν τὰ αἰσθήματα τὰ λεγόμενα ἐξημημένα καὶ θεωροῦσαν ὡς ὀνειροπολήματα πάντα τὰ μὴ περιλαμβανόμενα εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων. Τὴν φιλοσοφίαν ταύτην τῶν προθαλάμων, ἣν ἄλλοτε ἐπρέσθευον οἱ ἐν ταῖς κωμωδίαις ὑπηρεταί, ἀγγίνοι τινὲς τῆς ἐποχῆς μας ἠθέλησαν νὰ χαρακτηρίσωσιν ὡς τὸ δόγμα τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς φιλοκαλίας. Αἱ ἐξαμβλωματικαὶ αὐταὶ ψυχαὶ μίαν ἔχουσι, ἀσχολίαν, τὸ νὰ ταπεινώσῃ πᾶν τὸ ὑψοῦν τῆς ἀνθρωπίνης φύσιν, φρονοῦσαι ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς